

»Ne vem, če je pametno,« zagodrnjam, pa me čez pol ure že tako boli vrat od štetja kokosovih orehov, da ga skoraj prosim, naj naju gre prijavit. In res, minuto čez napovedano uro se prikaže svetlolas na trimilimetrsko krtačko postrizen inštruktor z vso potrebno kramo, ki jo zloži ob rob bazena. Ime mu je Klaus, dela za nemški potapljaški klub in ga popolnoma nič ne briga, če bo tole najino prvo potapljanje. Če bi mu to priznala že v začetku, bi postala stvar trikrat dražja. Preden se sploh pritakneva opreme, podpiševa obrazec, ki njegov klub opere neodgovornosti klientov. Začne z osnovami: to je ventil, pa tale zadeva regulator, tale tukaj je rezerva – in po uri brbotanja pod trebuhi redkih plavalcev dva metra višje ugotovi, da sva »berajt«, spoka opremo in pravi, naj bova jutri ob desetih dopoldne spodaj v klubu, vplačava tarifo in počakava na jahto, ki naju bo pobrala. Reče še *salut* in naju zapusti s cmokom v grlu. Kmalu po zajtrku sva spodaj. Plačava in še enkrat podpiševa kos papirja. Čez nekaj minut pridrvi jahta, naložena z ducatom potapljačev. Klaus, tistega od včeraj, ni niti pod razno na krovu. Strah in neznanje skrijeva pod neoprensko obleko. Jahta je dolga okoli deset metrov in ima zadaj tri zverinske motorje Evinrude, vsakega s po dvesto konji. Vso to »štalo« ima na skrbi režeči se zamorec z narobe obrnjeno bassebalsko čepico na glavi. »Pa kaj me je gnalo v to stvar!« polglasno razmišljam. Mišo me ob bobnenju motorjev ne more slišati, a pomislím, da tudi njemu ni lahko, ko ga vidim, kako s tresočimi se rokami skuša sestaviti dihalni aparat in steklenico s stisnjenim zrakom. Še dobro, da sva Klausu včeraj gledala pod prste. Na hitro nas razdelijo v dve skupini in vsaka s svojimi inštruktorji se namesti na eno stran jahte. Ker valovi prihajajo bočno na plovilo, mi že po minuti zibanja postane krepko slabo, še posebej, ko vidim, da Mišo že deli svoj zajtrk z ribami.

MED KORALAMI INDIJSKEGA OCEANA

Ko se prevnem na hrbet v vodo, se slabost skoraj takoj poleže. Tudi njemu je bolje, mi zatrjuje, a ne bi zblefiral niti slepega kokeršpanjela. Strah se mu kaže v očeh. Seveda, prekleto! Klaus nama ni dal nobenega nasveta, kaj storiti, če te kaj takega prime tam spodaj. Kako neumno bi se počutil dvajset klafter globoko s kozlanja polno masko in s salamo od zajtrka zabasanim dihalnim aparatom! Še bolj neumno bi bilo to videti, ko bi me pozneje občudovali razstavljenega na palubi. Prepričam se, da se tega pač enostavno ne sme! Mišo mi je že izginil izpred oči, meni pa globinomer kar nekako noče delati. Inštruktor, ki se vrne pome, ga popravi z nekaj kilami svinca, ki mi ga zabaše v enega od žepov na neoprenski obleki. Verjetno je krivo to, da sem dvakrat gledal film *Titanic* in zato nehote pozabil nekaj uteži na krovu.

Šele po nekaj minutah, ko gre končno navzdol, kot se spodobi, se lahko malo razgledam in poskušam ugotoviti, kaj pravzaprav iščem tu spodaj. Življenje v koralnem morju je resnično brez primere. Če bi bilo pri nas kaj podobnega, bi to prav gotovo počel že dalj časa. Vse do koder seže oko, je velik akvarij. Ko se na tridesetih metrih dotaknem tal in pogledam navzgor, ugle-

dam veličasten strop iz tisočerihih za ped dolgih tropskih rib. Še dobro, da je svetloba tako močna, da omogoča vidljivost. Koralni stolp, podoben v tla zapičenemu čolnu, ki štrli iz manj razgibanih tal, je poln zataknenih ribiških trnkov in potrganih vrvic. Večina potapljačev ima kar svojo opremo, eden ima celo kamero z lučjo. Iz razpoke med pisanimi koralami se pokaže napihnjena čokata riba, vse plavuti in perjanica lesketajočih se peres se končuje v ostrih strupenih bodicah. Ko zamre svetloba iz luči, se počasi umakne nazaj v zavetje. Kot bi bral opise morja v Vernovih »20 000 miljah pod morjem«! Inštruktor me potreplja po rami in hoče vedeti stanje v steklenicah. Kazalec kaže še petdeset barov pritiska in z znaki mi sporoči, na katero globino in za koliko časa naj se dvignem pred izstopom na površje. Ostali se pričnejo dvigati šele čez nekaj minut. Menda sem zaradi tistega nekoristnega čofotanja na začetku porabil več zraka.

Sledi premik na drugo lokacijo. Vsak med tem odvijje izpraznjeno steklenico in jo nadomesti z eno od polnih, ki so zagozdene na posebnih stojalih. To pot zamorec spusti vse svoje kobile v divji stampedo. Kljun se dvigne iz vode in če se ne bi z vso močjo prijel za ročaje ob strani, bi padel v luknjo, kjer je še malo prej počivala jahta. Zadaj prši, kot bi imeli privezan slap na krmo. Valov skoraj ni čutiti, ker dobesedno letimo preko njihovih hrbtov.

Vrh gore

ŽELJKO KOZINC

*Srečal te ne bom.
Čeprav me spremljaš.
Odtise obrnjenih stopinj
zdaj kaže, zdaj zakriva
beli kamnokreč.*

*Obvito z meglo,
spečo v zibki zarje,
sonce te odjemlje
in te vrača v veter,
v belo pogibel ostenij.*

*Tvoj čarni odmev
se več ne vzpenja.
Ostajajo stopinje,
ki jih niza, ki jih skriva
beli prod spomina.*

*Srečal te ne bom.
Čeprav me spremljaš.
Večja si kot bitje,
ki ga v resnici objemam
v belem osvetju izgube.*